

пустынята; моето добродушіе, моето търпѣніе, моята точностъ умекотихъ най подиръ жестокаго Бутиса, който бѣше надзиратель надъ другытъ робы, и който отъ най напредъ искаше да ма мѣчи.

„ За да истърпѣхъ полесно теготата на робството и на самотата, азъ търсахъ книги, при лишеніето отъ друго поученіе да питаѣхъ моя духъ и да го подкрѣпятъ. Блазе, думахъ азъ, на тѣзи които са гнусѣхъ отъ силнытъ удоволствія, и които умѣхъ да са задоволяватъ съ наслажденіята на единъ невиненъ животъ! Блазъ на тѣзи които въ веселбата намѣрватъ поученіе и които са благодарѣхъ да обработватъ ума си чрезъ наукытъ! Въ каквото бы мѣсто и да ги хвърли жестока сѣдба, тѣ посѣхъ выпжгы съ себе си своето занятіе; и душевно утѣненіе което гризе другытъ чловѣцы, доро посрѣдъ наслажденіята, е неизвѣстно на тѣзи които знаѣхъ да са занемѣхъ съ нѣкооо четене. Блазе на тѣзи, които обычатъ да прочитахъ, и които не сѣ като мене лишены отъ прочитанье!!

„ Между туй когато тѣзи мысли са въртѣхъ въ ума ми, азъ са вдѣлбочихъ въ единъ тъменъ лѣсъ, дѣто тутакси съзрѣхъ единъ старецъ който държеше въ рржката си книга. Този старецъ имаше голѣмо чело ббевласо и малко набърчено: бѣлата му брада стигаше до поясъ; снагата му бѣше висока и величественна; цвѣгътъ на лицето му здравъ и румень, очитъ му живостны и пронцателны, гласътъ му сладостенъ, думытъ му просты и пріятны. Никога азъ не бѣхъ виждалъ единъ толкози честенъ старецъ. Той са нааричаше Термозирисъ; той бѣше жрецъ на Аполлонад, комуто служаше въ единъ мраморенъ храмъ, който египетскитъ царь бѣхъ посветили на тогози бога въ този лѣсъ. Книгата, която той държеше, съдържаше едно събраніе отъ славословія въ честь на боговетъ.

„ Той ма приближи пріятелеки: ный са разговорихмы. Той разказваше тѣй добрѣ минжлытъ работы като че ги гледашь; но той ги разказваше на кѣсо, и никкога неговытъ приказкы не ма уморяваха. Той